Prima instanţă: Judecătoria Chişinău, sediul Centru (jud. Georgeta Grozav)
Dosarul nr. 2a-869/24
(2-23016783-02-2a-29022024)

D E C I Z I E

30 aprilie 2025 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Diana Corlăteanu și Lucia Bagrin
Grefier Alina Dubenco, Victoria Ștefănucă

examinând, în şedinţă publică, cererea de apel declarată de apelantul *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Ministerului Justiției al RM privind constatarea încălcării drepturilor personale, garantate de art. 8 CEDO, prin încălcarea la întrevederi și colete şi încasarea prejudiciului moral,-

a c o n s t a t a t:

Pretenţiile reclamantului:

1. La 1 martie 2023, reclamantul *****, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind constatarea încălcării drepturilor personale, garantate de art. 8 CEDO, prin încălcarea la întrevederi și colete şi încasarea prejudiciului moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat că, prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 66 din 16 iunie 2020 a fost sancționat disciplinar, cu suspendarea dreptului de întrevederi de lungă durată și scurtă durată, pe un termen de 2 luni. Prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 06 ianuarie 2021 a fost sancționat disciplinar, cu suspendare dreptului de primire a coletelor pe un termen de 2 luni. Decizia P-5 șefului P-5 Cahul nr. 66 din 16 iunie 2020 și nr. 6 din 06 ianuarie 2021, prin care a fost motivată, precum că încălcă regimul de executare a pedepsei, că mai mult că depășirea limitei de 20 kg a lucrurilor personale. Conform încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 30 martie 2021, dosarul nr. 21ji-16/2021 și în baza încheierii din 30 martie 2021, dosar nr. 21ji-32/2021, prin care s-a declarat nulitatea deciziei de sancționare nr. 6 din 06 ianuarie 2021 și nr. 66 din 16 iunie 2020.

***** a menționat că, prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 16 iunie 2020 prin care a fost sancționat cu suspendarea dreptului la întrevederi de lungă și scurtă durată pe un termen de 2 luni și prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 06 ianuarie 2021 prin care a fost sancționat disciplinar, cu suspendarea dreptului de primi colete pe un termen de 2 luni și care a fost anulată prin hotărâre judecătorească, constituie o încălcare a art. 8 CEDO, fiind suspendat de dreptul la întrevederi și dreptul de a primi colete.
Reclamantul a susţinut că, fiind privat de dreptul la întrevederi sau la primirea coletelor, care își execute pedeapsa, prin acțiunile ilegale ale Administrației Penitenciarului nr. 5 Cahul, i-au fost cauzate prejudicii morale ireparabile, deoarece nu i se întoarce timpul înapoi pentru remedierea și survenirea circumstanțelor deja trecute, retrăiri impuse ilegal, pierderea din încredere în legalitate acțiunilor reprezentanților autorităților statului care în consecință au dus la pierderea încrederii în legalitatea executării pedepsei în Instituțiile Penitenciare ale Republicii Moldova.
***** a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, constatarea încălcării drepturilor personale, garantate de art. 8 CEDO, prin încălcarea la întrevederi și colete şi încasarea prejudiciului moral în mărime de 10.000 euro (f.d. 5).

Poziţia instanţei de fond:

2. Prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023, s-a respins acțiunea, ca fiind neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanţe, la 26 decembrie 2023, apelantul ***** a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii, constatarea încălcărilor drepturilor apelantului garantate de art. 8 CEDO, prin încălcarea la întrevederi și colete și încasarea de la Ministerul Justiției în beneficiul apelantului o sumă de 10000 euro cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.
4. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, cauza civilă a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, judecătorului Ana Panov în mod automat-aleatoriu la 29 februarie 2024.
5. Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 6 martie 2024, nu s-a dat curs cererii de apel declarate de apelantul *****. S-a acordat apelantului *****, un termen de 10 zile din momentul recepționării prezentei încheieri, pentru prezentarea în secția civilă din cadrul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău a apelului motivat, cu indicarea

motivelor de fapt şi de drept pe care se întemeiază apelul. S-a explicat apelantului, că în caz contrar, va avea loc restituirea cererii de apel în corespundere cu prevederile art. 369 alin. (1^1) din Codul de procedură civilă.

6. La 3 iulie 2024 prin intermediul oficiului poştal, apelantul ***** a prezentat cererea de apel motivată, înlăturând în termen neajunsurile cererii de apel, dat fiind faptul că încheierea Curții de Apel Chișinău din 6 martie 2024, prin care nu s-a dat curs cererii de apel, a fost recepționată la 1 iulie 2024.

7. Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 10 iulie 2024, s-a acceptat spre examinare cererea de apel declarată de apelantul *****.

Argumentele părților:

8. În motivarea apelului, a indicat că nu este de acord cu hotărârea instanței de fond, consideră că concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sânt în contradicție cu circumstanţele cauzei, fiind pasibilă de a fi casată.

Suplimentar la cele menționate în cererea de chemare în judecată, pe care le susține și în cererea de apel, menționează că, decizia șefului P-5 Cahul nr. 66 din 16 iunie 2020 a fost sancționat disciplinar, cu suspendarea dreptului de întrevederi de lungă durată și scurtă durată, pe un termen de 2 luni. Prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 06 ianuarie 2021 a fost sancționat disciplinar, cu suspendare dreptului de primire a coletelor pe un termen de 2 luni. Decizia P-5 șefului P-5 Cahul nr. 66 din 16 iunie 2020 și nr. 6 din 06 ianuarie 2021, prin care a fost motivată, precum că încălcă regimul de executare a pedepsei, că mai mult că depășirea limitei de 20 kg a lucrurilor personale. Conform încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 30 martie 2021, dosarul nr. 21ji-16/2021 și în baza încheierii din 30 martie 2021, dosar nr. 21ji-32/2021, prin care s-a declarat nulitatea deciziei de sancționare nr. 6 din 06 ianuarie 2021 și nr. 66 din 16 iunie 2020.

Menționează că, prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 16 iunie 2020 prin care a fost sancționat cu suspendarea dreptului la întrevederi de lungă și scurtă durată pe un termen de 2 luni și prin decizia șefului P-5 Cahul nr. 6 din 06 ianuarie 2021 prin care a fost sancționat disciplinar, cu suspendarea dreptului de primi colete pe un termen de 2 luni și care a fost anulată prin hotărâre judecătorească, constituie o încălcare a art. 8 CEDO, fiind suspendat de dreptul la întrevederi și dreptul de a primi colete.

Consideră că, fiind privat de dreptul la întrevederi sau la primirea coletelor, care își execute pedeapsa, prin acțiunile ilegale ale Administrației Penitenciarului nr. 5 Cahul, i-au fost cauzate prejudicii morale ireparabile, deoarece nu i se întoarce timpul înapoi pentru remedierea și survenirea circumstanțelor deja trecute, retrăiri impuse ilegal, pierderea din încredere în legalitate acțiunilor reprezentanților

autorităților statului care în consecință au dus la pierderea încrederii în legalitatea executării pedepsei în Instituțiile Penitenciare ale Republicii Moldova.
Apelantul invocă art. 8 CEDO, care garantează dreptul oricărei persoane la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței. Nu este admis implicarea unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care această implicare este prevăzută de lege și constituie o măsură necesară, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii, prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.
Precizează că, potrivit art. 8 CEDO, sunt garantate drepturile referitoare la viața privată, viața familială, domiciliul și corespondența persoanei. În sensul art. 8 CEDO, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că persoanele aflate în detenție continuă să beneficieze de toate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenție, cu excepția dreptului la libertate. De asemenea, reprezintă un element esențial al dreptului deținutului la respectarea vieții de familie ca administrația închisorii să-l sprijine în menținerea contactului cu familia sa. Cu respectarea măsurilor de securitate necesare, deținuților trebuie să li se permită să se întâlnească nu doar cu rudele, dar și cu alte persoane care doresc să-i viziteze. Reiterează că menținerea contactului cu lumea din afară constituie un element esențial al vieții private și al reabilitării deținuților, pentru a facilita reintegrarea acestora în societate după eliberare, iar acest lucru poate avea loc prin vizitele prietenilor și permisiunea de a coresponda cu aceștia și cu alte persoane.
Face trimitere la cauza *Ostrovar vs. Republica Moldova*, hotărârea din 13.09.2005, și la cauza *Ciorap vs. Republica Moldova*, hotărârea din 19.06.2007, în care Curtea a menționat că orice detenție, chiar dacă este legală în conformitate cu art. 5 din Convenție, impune, prin natura sa, limite asupra vieții private și de familie. Totuși, este un element esențial al dreptului deținutului la viața de familie ca administrația închisorii să-l sprijine în menținerea contactelor cu familia sa. În același timp, Curtea recunoaște că unele măsuri de control asupra contactelor deținuților cu lumea exterioară sunt necesare și nu sunt, în sine, incompatibile cu Convenția.
Invocă prevederile art. 168 alin. (1) din Codul de executare, conform cărora condamnatul are drepturile, libertățile și obligațiile cetățenilor Republicii Moldova, cu excepțiile și restricțiile stabilite de prezentul cod și de actele normative adoptate în conformitate cu acesta. Restricțiile drepturilor proclamate în articolele 20–24 din Constituția Republicii Moldova trebuie să fie legale și justificate. În perioada menționată, apelantul susține că nu a beneficiat de întrevederi nici de scurtă durată, nici de lungă durată și nu a primit colete, ca urmare a deciziei șefului P-5 Cahul, decizie care a fost declarată nulă printr-o încheiere judecătorească irevocabilă.
Relevă că, în materia încălcării dreptului la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 CEDO, sumele acordate cu titlu de prejudiciu moral în cauzele

împotriva Republicii Moldova variază între 3.000 euro și 20.000 euro. Întrucât legislația prevede un mecanism compensatoriu pentru încălcările drepturilor persoanelor aflate într-o instituție de stat, apelantul solicită o compensație echitabilă în sumă de 10.000 euro, care să fie încasată de la Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Invocă și art. 20 din Constituția Republicii Moldova privind accesul liber la justiție, potrivit căruia orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care încalcă drepturile, libertățile și interesele sale legitime. De asemenea, apelantul invocă art. 53 din Constituția Republicii Moldova privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, arătând că statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești.

Prin urmare, solicită admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

9. În şedinţa judiciară, apelantul *****, fiind legal citat pe poșta electronică prin intermediul Penitenciarului, nu s-a prezentat și nu a invocat careva motive. Intimatul Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Teodor Stelea în temeiul procurii nr. 51 din 29.05.2024, în ședința instanței de apel, a solicitat respingerea cererii de apel, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

Aprecierea instanţei de apel:

10. Audiind participanții prezenți la proces, analizând şi studiind materialele cauzei, Colegiul atestă că apelul este drept neîntemeiat şi care urmează a fi respins din următoarele motive.
11. În conformitate cu art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel, apelantul respectând acest termen.
12. În conformitate cu art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.
13. Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluţionarea prezentei cauze (*a se vedea cauza Garda Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag. 26; Moreira Ferreira vs Portugalia (nr. 2) (Marea Cameră); 11 iulie 2017, parag. 84, 98*).
14. Conform prevederilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

15. Articolul 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, statuează că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.
16. În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.
17. Din conținutul celor relatate Colegiul reține că sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 alin. (1), (2), (5) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care instanţa de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acţiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.
18. Colegiul Civil reține că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (*Hiro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 9 decembrie 1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29 mai 1997 §43*).
19. Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.
20. Instanţa de apel menționează că, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.
21. În opinia Colegiului, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre bazată pe fundament temeinic și materialul probator administrat.

22. Colegiul constată că, prima instanţa a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanţele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legale a participanților la proces.
23. Din suportul probatoriu prezent la materialele cauzei, Colegiul atestă că la 1 martie 2023, reclamantul *****, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind constatarea încălcării la întrevederi și colete și încasarea prejudiciului moral.
24. Iar prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023, s-a respins acțiunea, ca fiind neîntemeiată.
25. Nefiind de acord cu soluția primei instanţe, apelantul ***** a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.
26. Verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii instanţei ierarhic inferioare în raport cu criticele formulate în cererea de apel şi materialul probator, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că soluția instanței de fond privind respingerea acțiunii, este una corectă, rezultată din aprecierea corectă a materialului probator şi interpretarea justă a normelor de drept material.
27. Cadrul legal speței sunt prevederile art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.
28. Conform prevederilor art. 9 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.
29. Conform prevederilor art. 9 alin. (2) din Codul muncii, salariatul este obligat: a) să-şi îndeplinească conştiincios obligaţiile de muncă prevăzute de contractul individual de muncă; b) să îndeplinească normele de muncă stabilite; c) să respecte cerinţele regulamentului intern al unităţii, dacă este elaborat şi aprobat de angajator, şi să poarte în permanenţă asupra sa permisul nominal de acces la locul de muncă, acordat de angajator; d) să respecte disciplina muncii; d^1) să manifeste un comportament nediscriminatoriu în raport cu ceilalţi salariaţi şi cu angajatorul; d^2) să respecte dreptul la demnitate în muncă al celorlalţi salariaţi; e) să respecte cerinţele de securitatea şi sănătatea în muncă; f) să manifeste o atitudine gospodărească faţă de bunurile

angajatorului şi ale altor salariaţi; g) să informeze de îndată angajatorul sau conducătorul nemijlocit despre orice situaţie care prezintă pericol pentru viaţa şi sănătatea oamenilor sau pentru integritatea patrimoniului angajatorului; g[1]) să informeze de îndată angajatorul sau conducătorul nemijlocit despre imposibilitatea de a se prezenta la serviciu şi să prezinte, în termen de 5 zile lucrătoare după reluarea activităţii de muncă, documentele care justifică absenţa; h) să achite contribuţiile de asigurări sociale de stat obligatorii şi primele de asigurare obligatorie de asistenţă medicală în modul stabilit; i) să îndeplinească alte obligaţii prevăzute de legislaţia în vigoare, de contractul colectiv de muncă şi de convenţiile colective.

30. Raportând la caz prevederile legale sus menționate, Colegiul constată că instanța de fond just a ajuns la concluzia respingerea cererii de chemare în judecată depusă de *****, din următoarele considerente.
31. Articolul 8 al Convenției Europene a Drepturilor Omului consfințește că orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței sale. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât dacă este prevăzut de lege și necesar într-o societate democratică pentru realizarea unor scopuri legitime, cum ar fi siguranța publică, prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății, moralei sau a drepturilor altor persoane.
32. Totodată, Curtea reține că scopul principal al art. 8 CEDO este acela de a proteja individul împotriva ingerințelor arbitrare în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și de familie, domiciliului și corespondenței. Pentru a se putea reține incidența art. 8, este necesar ca plângerea să se refere la cel puțin una dintre cele patru componente expres menționate în textul articolului.
33. Raportând aceste prevederi la situația de fapt dedusă judecății, Curtea constată că acțiunile Administrației Penitenciarului nr. 5 Cahul, manifestate prin aplicarea sancțiunilor disciplinare apelantului – suspendarea dreptului de a beneficia de întrevederi și de a primi colete pentru o perioadă de două luni – nu intră în sfera de protecție a art. 8 din Convenție.
34. În speță, măsurile contestate de apelant au reprezentat sancțiuni disciplinare dispuse în contextul regimului de detenție și al respectării Statutului executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006. Acestea au avut ca scop menținerea disciplinei și ordinii în cadrul instituției penitenciare, fiind prevăzute de art. 280 și art. 3171 din actul normativ menționat.
35. Instanța subliniază că dreptul la întrevederi și la primirea coletelor, în cazul persoanelor aflate în detenție, poate face obiectul unor limitări, fără ca acestea să constituie, în mod automat, o ingerință în sensul art. 8 CEDO. Suspendarea acestor drepturi ca urmare a unei sancțiuni disciplinare nu echivalează cu o

atingere adusă vieții private și de familie, în lipsa unor circumstanțe agravante sau a unui caracter disproporționat ori abuziv al măsurii.

36. Mai mult decât atât, instanța reține că apelantul a uzat de mijloacele legale prevăzute de art. 473^1 din Codul de procedură penală și a contestat în justiție sancțiunile disciplinare aplicate, iar prin actele judecătorești menționate mai sus, instanța competentă a anulat deciziile contestate.
37. În sensul celor de mai sus, se reține ca incidente și aplicabile prevederile pct. 606 din Hotărârea Guvernului nr. 583/2006, potrivit cărora anularea sancțiunii disciplinare produce efecte și pentru trecut, în sensul în care persoana sancționată se consideră ca nefiind sancționată.
38. Din probatoriul administrat în cauză, inclusiv din susținerile părților în cadrul dezbaterilor judiciare, rezultă că apelantul, ulterior pronunțării hotărârilor judecătorești de anulare a sancțiunilor, a beneficiat din nou de drepturile de a avea întrevederi și de a primi colete. Acest fapt nu a fost contestat de către apelant în ședință de judecată.
39. Prin urmare, instanța constată că, în speță, nu s-a produs o ingerință ilegală sau disproporționată în exercitarea drepturilor garantate de art. 8 CEDO. Apelantul nu a suferit o încălcare efectivă a dreptului la respectarea vieții private sau de familie, iar cererea acestuia privind constatarea încălcării art. 8 CEDO nu are temei juridic.
40. Cu referire la pretenția reclamantului privind repararea de către pârât a prejudiciului moral în mărime de 10.000 euro, instanța reține următoarele.
41. Conform prevederilor art. 19 alin. (1) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată întrun drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.
42. Conform prevederilor art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, apelantul nu a motivat și probat faptul suportării a prejudiciului moral în mărime de 10.000 euro, drept urmare a acțiunilor admise de colaboratorii penitenciarului și nu a justificat cuantumul acestor solicitări.
43. În acest sens, instanța constată că simpla menționare a unor presupuse suferințe psihice, retrăiri sau pierderea încrederii în sistemul de detenție nu reprezintă suficiente probe ale existenței și întinderii unui prejudiciu moral, în lipsa unor dovezi concrete care să ateste caracterul real, grav și nemijlocit al acestora.
44. Or, instanța de fond a constatat, în mod corect, că nu s-a produs o ingerință nejustificată în sensul art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aplicarea sancțiunilor disciplinare contestate fiind prevăzută de lege, dispusă în temeiul actelor normative incidente regimului de detenție și ulterior anulată

prin hotărâre judecătorească, fără a se constata o afectare ireparabilă a drepturilor personale nepatrimoniale ale reclamantului.

45. Totodată, Curtea reține că pretenția privind repararea prejudiciului moral este una accesorie cererii principale, și întrucât nu s-a constatat o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea vieții private și de familie în temeiul art. 8 CEDO, atunci în mod logic și legal nu poate fi admisă nici solicitarea de acordare a unei satisfacții echitabile prin plata despăgubirii bănești.
46. Sub acest aspect, reieșind din circumstanțele cauzei, în raport cu normele legale expuse, instanța de fond just a respins cererea de chemare în judecată depusă de *****.
47. Prin urmare, instanța de fond corect a respins și pretențiile privind încasarea prejudiciului moral, or, această pretenție este subsecventă pretenției principale, iar respingerea pretenției de bază, atrage drept consecință decăderea posibilității de admitere a pretențiilor subsecvente, acestea fiind direct dependentă de prima.
48. Mai mult, această decizie nu este definitivă și irevocabilă, motiv pentru care nu poate fi luată în considerare ca element concludent sau determinant în examinarea fondului prezentei cauze.
49. În această ordine de idei, Colegiul apreciază cu certitudine caracterul formal al argumentelor apelantului și reprezentantului său, care nu generează opozabilitate instanței atât timp cât aceste argumente nu au fost confirmate prin alte probe relevante și admisibile.
50. În această ordine de idei, în viziunea Colegiului, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelant, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speţei.
51. În final, instanţa de apel subliniază că, contrar prevederilor articolelor 118, 121 din Codul de procedură civilă, apelantul-reclamant, în fața instanţei de fond, nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor sale și prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței și a respins acțiunea.
52. În plus, este important de remarcat faptul că apelantul-reclamant, utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.
53. În așa împrejurări, Colegiul reiterează că, concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, în concordanță cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile articolelor 385 lit. a), 389-390 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge, din lipsă de temei, apelul declarat de apelantul *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 21 decembrie 2023.

Decizia este definitivă, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Preşedintele şedinţei: Ana Panov

Judecătorii: Diana Corlăteanu

Lucia Bagrin